

Dit is het verhaal van Einarr Tyrfinson. Het begon allemaal in het grote moeras, de thuis van de Goten. Ik leerde al snel dat er nog ergere dingen zijn dan de brandende hitte van de woestijn. Zo waren er enorme muggen en vreemde moeraswezens die volledig met planten begroeid waren. Je mag al blij zijn als je een hinderlaag van deze gemuteerde moeraswezens overleeft. En dan heb ik het nog niet over de ziektes die in dit land rondzwerven.

Ik heb de gevolgen van deze ziektes en mutaties zelf meegemaakt en ben de Goden dankbaar dat ik dat nog kan navertellen. Een van mijn mede-Vikings had minder geluk. Hij was een dappere strijder, maar deze onzichtbare vijand bleek toch te sterk te zijn.

Maar zover als een mutatie hoeft het niet te komen. Die moeraswezens weken niet zomaar terug zwaard of pijl en zelfs het effect van een mokerslag deerde hen nauwelijks. En zo ging, naar wat ik gehoord heb, nog een van onze Vikingkrijgers naar Walhalla. Zelf was ik er toen niet bij omdat ik in mijn eigen strijd verwickeld zat.

Om de Goden weer gunstig te stemmen moesten we een ritueel uitvoeren waarbij geesten die de Goten Loa noemen vereerd werden. Dit ritueel kon niet doorgaan zonder magische maskers die ik moest helpen vinden. Op deze zoektocht kwam ons groepje oog-in-oog te staan met een reusachtige alligator. Hij had maar één oog, maar de woede die hij daarmee uitstraalde telde voor twee. We probeerden eerst met hem te praten, maar dat bleek niet te werken. Toen gingen we voor ons tweede plan.

Pijlen en zwaarden ketsten af op zijn zware schubben en zijn klauwen waren scherp als speren. De alligator gewoon omsingelen bleek niet genoeg om hem tegen te houden. Dus wierp ik mijn schild terzijde en rende ik met een berserkerwoede op de alligator af. Het was een vreemd gevoel, die woede. Ik leek de klauwen van de alligator niet te voelen, de klauwen die in staat waren schilden te versplinteren. Viteindelijk dreven we de alligator achteruit en zelfs toen hij vluchtte trok mijn razernij mij mee achter hem aan. Ten slotte verdween de alligator in het moeras en keerden wij met de juiste benodigdheden terug naar Zomp.

Terug in het dorp hoorde ik dan over onze gevallen krijgers. Ten slotte kregen de Vikingen een waarschuwing en goede raad. De waarschuwing ging over onze gebrekkige samenwerking. De goede raad vertelde ons dat één vechtende Viking misschien sterk is, maar dat meerdere Vikingen die samen vechten als één onoverwinnelijk zijn.

Die raad wil ik ook aan anderen meegeven, zelfs aan Germanen.
Ga niet alleen het moeras in, maar werk samen,
als één. Skål!

Einarr Tyrfinson

